சக்ரவர்த்தினி.

"கற்றீண்டு மெய்ப்பொருள் கண்டார் தலைப்படுவர்
மற்றீண்டு வாரா நெறி".

VOL-11 தொகுதி-11	April ஏப்ரல்மீ 1916.	No-9. பகுதி-9.

கைப்பொருடன்னின் மெய்ப்பொருள் கல்வி.

நம்மனோர்க் கத்தியாவசியமாக வேண்டுவன கல்விப் பொருளும் செல்வப் பொருளுமாம். இவ்விரண்டனுள் கல்விப் பொருளில்லாத விடத்துச் செல்வப் பொருளைப் பாதுகாத்தல் முடியாதாகலின், கல்விப் பொருள் செல்வப் பொருளினு முயர்வுடையதாம். கல்விப் பொருள் போலச் செல்வப் பொருள் நன்மை தருவதின்றாதலின், நம்மனோர் மறவாது தேடற்குரியது கல்விப் பொருளேயாம். கல்விப் பொருளுடையவர் செல்வப் பொருளை யடைதலையன்றிப் புண்ணிய லோகத்தையும் மோட்சத்தையு மடைதற்குரியவரா யிருத்தலின், நம்மனோர் மிக முயன்று தேடற்குரியது கல்விப் பொருளேயாம். கல்விப் பொருள் அறம் பொருள் இன்பம் வீடென்னும் புருஷார்த்த நான்கனையுந் தருவதாக விருத்தலையும், செல்வப் பொருள் இம்மைப்பயன் மறுமைப் பயனென்னு மிரண்டனையுந் தருவதாக விருத்தலையும், நன் கூகித்து நோக்குமிடத்து, செல்வப் பொருள் கல்விப் பொருளினு முயர் வுடையதாகா தென்பது பிறழாது விளங்குவதாம். கல்விப் பொருளில்லாதாரிடத்து [illegible] செல்வப் பொருள் அவர்க்குப் பல வகைத் தீமையைத் த[illegible] விருத்தலின், செல்வப் பொருளைப்புகழ்ந்து கல்விப் [illegible]ழுதல் ஒருவாற்றானுங் கூடாதாம்.

"செல்வம்[illegible]தய்வமுஞ் சிறிது பேணார், சொல்வதை [illegible]மூந் துணையும் பேணார், செல்

வதே கரும மல்லால் வெம்பகை வலிதென் றெண்ணார், வல்வினை விளைவுமெண்ணார் மண்ணின்மேல் வாழு மாந்தர்" என்றுள்ளசெய்யுளைநன்கு கவனிக்குமிடத்து, செல்வப் பொருள் மாத்திரமுடையவர் தெய்வ சிந்தனையில்லாதும், சொல்வதை யாராய்ந்து சொல்லாதும், சுற்றத்தாரையும் துணைவரையும் கவனியாதும், பிறரை வெல்லுவதையே கருமமாகக் கொண்டு, அவர் தம்மினும் வலியவ ரென்பதைக் கருதாதும், தாம் செய்யும் தீவினையின் விளைவைச் சிந்தியாது மிருப்பரென்பது செவ்விதாக விளங்குதலின், செல்வப் பொருளை மாத்திரம் தேடுதல் எவர்க்கும் தகுதி யுடையதன்றாம். கல்விப் பொருளில்லாதவர் செல்வப் பொருளைச் சம்பாதித்தாலும், அதனை அவர் நல்வழியிற் செலவிடுவதில்லையாம்; அதனால் அவர்க்குப் பழியும் பாவமு முண்டாகின்றன ; செல்வப் பொருள் கல்விப்பொரு ளுடையவரிடத் திருக்குமாயின், அதனை அவர் நல்வழியிற் செலவு செய்து புகழும் புண்ணியமும் பெறுதற்குரியவராகின்றனர். இவ்வாற்றால், செல்வப்பொருள் கல்விப் பொருளுடையவரிடத்துப் பயன்படுவதுபோல மற்றவரிடத்துப் பயன்படுவதில்லை யென்பது பெறப்படுவதாம்.

கல்வியால் கேள்வியும், அதனால் அறிவும், அதனால் ஒழுக்கமு முண்டாவனவாயிருத்தலின், கல்விப் பொருளுடையவர் நன்மை யென்று சொல்லப்படுவனவனைத்தையும் பெறுதற்குரியவராயிருக்கின்றனர் ; கேவலம் செல்வப் பொருளுடையவர் அதன் பயனை யடைவதின்மையின், கல்விப் பொருளுடையவரே கல்விப் பொருளின் பயனையேயன்றிச் செல்வப்பொருளின் பயனையுமடைதற்குரியவராகின்றனரென்பது நிச்சயமாம். கல்விப்பொருள் கற்றற்குரிய நூல்களைப் பழுதறக்கற்று, அவை கூறுகின்ற வழியினிற்றலாம். அவை அறம் பொரு ளின்பம் வீடென்னுமுறுதிப்பொருள்களை யுணர்த்தும் நூல்களாம் ; செல்வப்பொருள் மணி (இரத்தினம்) பொன், நெல், வீடு, விளை[illegible] முதலியனவாம். இவ்விரண்டனுள் உயிர்க்குற்ற துணையா[illegible]து கல்விப்பொருளே யாதலின், நம்மனோர்தேடற்குரிய[illegible]யாம்.

தாம் நல்வழியிலொழு[illegible]கி தருவனவற்றைக் கூறலென்னுமிரண்டுமுடை[illegible]பொருளுடையவர் ; அவையில்லாதவர் அப்பொ[illegible]ரென்றறிவோமாயின், நாம் படிக்க, எழுத[illegible]ரையெல்லாம்

கல்விப் பொருளுடையவரென்று கனவிலுங் கருதமாட்டோம். தாம்நல்வழியிலொழுகுதல் பிறர்க்குறுதி தருவனவற்றைக்கூற லென்னுமிரண்டுமில்லாதவர் படிக்க, எழுத, பாட, பேசத்தெரிந் தவராயிருப்பினும், அவர் கல்விப் பொருளுடையவரன்றாம். கல் விப்பொருளுடையவர் பிறர் நாடுகளிலும் ஊர்களிலும் செல்வப் பொருளையும் பூசையையும் பெறுதற்குரியவரா யிருத்தலின், அவர் யாண்டும் செல்வப் பொருளுடையவராயிருப்பரென்பது திண்ணமாம்; அவர் வரக்கடவதாகிய விபத்தைபறிந்து நீக்கவல்ல வராயிருத்தலின், வறுமை யடைதலுமில்லையாம். செல்வப்பொருள் மாத்திரமுடையவர்வரக்கடவதாகிய விபத்தையறிந்து நீக்குதற்கு உரியவராகா திருத்தலின், வறுமையடைவது நிச்சயமாம்.

செல்வப்பொருள் ஈட்டல் (சம்பாதித்தல்) காத்தல் இழத்த லென்னுமிவற்றால் துன்பந்தருதலும், பலரையும் பகையாக்குதலு மாக விருத்தலின், அஃது உயிர்க்குறுதி தருவதன்றாம்; கல்விப் பொருள் தன்னையுடையவனுக்கு எழு பிறப்பிலுஞ் சென்றுதவி செய்வதாகவிருத்தலின், அஃது உயிர்க்குறுதி தருவதாம். இவ் வாறுதவி செய்யும் கல்விப்பொருளைத் தேடாது உடம்போடு நீங்கும் செல்வப்பொருளை மாத்திரந் தேடுதலெவர்க்குந் தகுதி யுடையதன்றாம். "ஒருமைக்கட் டான்கற்ற கல்வி யொருவற், கெழுமையு மேமாப் புடைத்து(ஒருவனுக்குத் தானொருபிறப்பின் கண்கற்ற கல்வி யேழுபிறப்பிலுஞ் சென்றுதவுதலை யுடைத்து)" என்று திருக்குறள் கூறுவதால், கல்விப்பொருளின் சிறப்புத் தெளிவாக விளங்குவதாம். கல்வி யேழுபிறப்பிலுஞ் சென்றுதவு தலாவது ஒருவன் ஒரு பிறப்பிற்கற்ற கல்வி மனத்தின்கண் அறம் பாவங்கள்போலச் சம்ஸ்கார (வாசனை) வடிவமாகத் தங்கி அவன் மனிதனாகப்பிறக்கு மேழுபிறப்பு வரைக்குந் தொடர்ந்திருந்து, அவனுக்குத் தளர்ச்சி வந்தபோதெழும்பி யுதவி செய்தலாம். இது பிரபுலிங்கலீலை "தளர்ந்துழியுதவுங் கல்வி தானென" ன்று கூறுவதாலும் விளங்குவதாம்.

"கல்லாது முதிர்ந்தவன் கண்ணில்லா நெஞ்சம்போற், புல்வி ருள் பரத்தரூஉம் புலம்புகொள் மருள்மாலை (வருத்தங் கொள்ளு தற்குக் காரணமாகிய மருட்சியையுடைய மாலைக்காலம் ஒன்றை யுங் கல்லாமல் மூத்தவனுடைய ஞானக்கண்ணில்லாத நெஞ்சம் போலப் புற்கென்ற இருள் உலகின்மேல பரத்தலைத்தாராநிற்கும்)"

என்று நல்லந்துவனர் கலித்தொகை நெய்தற்கலியிற் கூறுவதை நோக்குமிடத்து, கல்விப் பொருளில்லாதவன் தானிருக்கும் தேயத்தன்றி வேறு தேயத் திருப்பனவற்றையும், நிகழ்காலத் தன்றி இறந்தகாலத் திருந்தனவற்றையும் எதிர்காலத் திருப்பன வற்றையும் அறியும் ஞானக்கண்ணில்லாதவனு யிருப்பானென்பது பெறப்படுதலின், அவன் ஒரு வகையில் குருடனேயாவன். இது திருவள்ளுவர் "கண்ணுடைய ரென்பவர் கற்றோர் முகத் திரண்டு, புண்ணுடையர் கல்லா தவர்" என்றருளியிருப்பதால் இனிது விளங்குவதாம். கல்விப்பொருள் இவ்வளவு சிறப்புடைய தாயிருத்தலை நோக்கியே நமது ஞானத்தாயாகிய ஔவைப் பிராட்டியார் "இளமையிற்கல்"—"வித்தை விரும்பு" என்று ஆத்திசூடியி லருளியதோ டமையாமல் கொன்றை வேந்தனில் "கைப்பொருடன்னின் மெய்ப்பொருள் கல்வி (ஒருவனுக்குத் தன் கைவசமாயிருக்கும் பொருளைப்பார்க்கிலும்மெய்யாயிருக்கும் பொருள் கல்வியாம்)"என்றருளிச் செய்தனர். கல்விதன்னையொரு பிறப்பிற் கற்றவனுக்கு எழு பிறப்பினுஞ் சென்றுதவி செய்வது பற்றியும், தாயத்தார் (பங்காளிகள்), கள்வர், வலியவர், அரசரென்னு மிவர்களால் பொருள்போலக் கொள்ளப்படாமைபற்றியும், வழிபட்டார்க்குக் கொடுத்தவிடத்துக் குறையாமைபற்றியும்; உபசாரவழக்கால் மெய்ப் பொருளொன்று கூறப்படுகின்றது; மெய்ப்பொருளை (கடவுளை) யடைதற்குச் சிறந்த காரணமாயிருப்பது பற்றி உபசாரவழக்கால் மெய்ப்பொருளென்று கூறப்படுகின்றதென்று கொள்ளுதலுங்கூடும். இது திருமந்திரம் முதற் றந்திரத்தில் "கற்றவர் பேரின்ப முற்றுநின் றாரே" என்று கூறுவதால் நன்கு விளங்குவதாம். "கண்ணிரண்டே யாவர்க்குங் கற்றோர்க்கு மூன்றுவிழி" என்று நீதிவெண்பா கூறுவதையும், "கற்றறி வாளர் கருதிய காலத்துக், கற்றறி வாளர் கருத்திலோர் கண்ணுண்டு" என்று திருமந்திரங்கூறுவதையும் நன்குணருமிடத்து கல்விப் பொருளுடையார் யாவரும் சிவபெருமானைப்போல மூன்று கண்ணுடையவராவ ரென்பது விளங்குவதாம். சிவபெருமானுக்குள்ள மூன்றுகண் சோமசூரியாக்கினியாம்; கல்விப்பொருளுடையார்க்குள்ள மூன்றுகண் ஊனக்கண்ணிரண்டும் ஞானக்கண் ஒன்றுமாம்.

கல்விப் பொருளுடையார் இம்மையில் சொற் பொருள்களின் இன்பத்தை யனுபவித்து, புகழ் பொருள் பூசைகளைப் பெற்று, அறம்வளரப் பெற்று, எவரும் மதிக்கப் பெற்று, மறுமையில் புண்ணியலோகத்தை யடைதற்குரியவராயிருக்கின்றனர்; அவர்க்குள்ள சிறப்புச் செல்வப் பொருள் மாத்திர முடையார்க்கில்லை; அவர் விரைவில் மெய்யுணர்வு பெற்று, அது வாயிலாகச் சிந்தையும் மொழியும் செல்லா நிலைமையதாகிய வீட்டினையும் பெறுதற்குரியவராவ ரென்பதனை நன்குணர்ந்தவர் செல்வப்பொருளை விரும்பிக் கல்விப் பொருளை விரும்பாதிருப்பதில்லையாம். கல்விப் பொருளுடையவர் என்றுங்கட்டுங்கனமுமாக வாழ்வது நிச்சயமாமாதலின், செல்வப்பொருளில்மாத்திரஞ் சிந்தையைச் செலுத்துவதொழித்துக் கல்விப் பொருளையுந்தேட முயலுதல் நமக் கத்தியாவசியகமாம். கல்விப் பொருளுடையார் ஞானக்கண் ணுடையவராவ ரென்பதனை மறவாதிருப்போமாயின், நாம் அதனைப் பெறுவது தவறுதாம்.

"கேடில் விழுச்செல்வங் கல்வி யொருவற்கு, மாடல்ல மற்றை யவை (ஒருவனுக்கு அழிவில்லாத சீரிய செல்வமாவது கல்வி; அஃதொழிந்த மணியும் பொன்னு முதலாயின செல்வமல்ல" என்று திருக்குறள் கூறுவதும்,

"தெள்ளமுத மனையகல் விப்பொருள் படைத்திடிற்
றேசமெல் லாந்துதிக்குஞ்
செயத்தம்ப மானபுகழ் நிலைநிற்கு மிவையெலாஞ்
செம்பொன்மிகு செல்வமதுபோல்
வெள்ளமது கொளுமெனும் பயமில்லை கனவினல்
வெம்பவரு சலனமில்லை
வேந்தர்கள் பறித்திடக் கூடாது சோதரர்
விரும்பினும் பங்குறாது
கள்ளராற் றிருடவு முடியாது வாவாக்
கனமலாற் குறைவுறாது
கருணைஞா னந்தழையும்" என்று திருவேங்கட சதகம் கூறுவதும், இங்கு நன்குணர்தற்பாலனவாம்.

மகா கீர்த்திவாய்ந்த ஓர் இளைஞன்.

"பஸ்கால்"

இருநூறு வருஷங்களுக்குமுன், 1623-ல் பிரான்ஸு தேசத்தில் ஒரு கணித சாஸ்திரியின் குடும்பத்தில் ஓர் அற்புதமான குழந்தை பிறந்தது. மிகவும் மெலிந்து சதா நோயுடைய அக்குழந்தையைப் பெற்றோர் அதனை அதிக ஜாக்கிரதையாக வளர்த்துவந்தார்கள்; அதன் அற்பாரோக்கிய ஸ்திதியைக் கருதி அது அதிக காலம் ஜீவித்திருக்காதென்றே நினைத்தார்கள். அக்குழந்தையின் பெயர் "பஸ்கால்". நீரைக் கண்ட உடனே நடுக்கல் உண்டாகிக் கோணக் கோண இழுக்கும் வலிபையுடைய அவ்வளவு திடமான அப்பையன்தான் பிற்காலத்தில் பிரான்ஸு தேசத்தினுடைய மஹாமேதாவிகளில் ஒருவனாக விளங்கினான்.

பஸ்கால் மிகவும் சிறியவனாக இருந்தபோதிலும், அவனுடைய ஸூக்ஷ்மமான புத்தியைக்கண்டுவியப்படையாதவர்கள் ஒருவருமில்லை. இளம்பிராயத்திற்கேற்ற புத்தியில்லாமல் எதையும் ஆராயுந் தன்மையுள்ள முதிர்ந்த அறிவு அவ்விளைஞனுக்கு உண்டானது வியப்பினும் வியப்பே. ஒரு நாள் மேசைமீதிருந்த ஒரு பீங்கான் பாத்திரத்தின் மேல் கத்தி பட்டு ஒரு நீண்ட நாதம் உண்டாயிற்று. அப்போது அப்பாத்திரத்தின் மீது கையைவைத்தவுடனே நாதம் நின்றுவிட்டது. இதனைக் கண்டு ஆச்சரியமடைந்து, அதனுடைய காரணத்தைத் தெரிந்து கொள்வதற்குப் பையன் சிந்தித்து, நாதத்தைப்பற்றி ஆராய்ச்சி செய்ய ஆரம்பித்தான். அதிலின்றும் அவன் ஒலிசம்பந்தமான அநேக விஷயங்களைக் கண்டு பிடித்து, அவற்றைத் தனது 12-வது வயதிலேயே ஒருசிறு புஸ்தக மூலமாக வெளியிட்டான்.

அவனுடைய மூன்றாவது வயதில், அவன் தாயார் இறந்துவிட்டாள்; ஆகையால் அவளை அவன் நன்றாக அறியமாட்டான். மகாகீர்த்திபெற்ற கணித சாஸ்திரியான அவனுடைய தகப்பனார் அவனை வளர்த்துவந்தார். புத்திசாலியான தனது குமாரனுக்கு மேலான கல்வியைப் புகட்ட எண்ணங்கொண்டு, முதலில் "லத்தின்" பாஷையைக் கற்றுக்கொடுக்க ஆரம்பித்தார். கணிதம் முதலிய இதர லௌகிக சாஸ்திரங்களால் ஒரு வேளை "லத்தின்" பாஷைக்கு இடைஞ்சல் உண்டாதல் கூடும் என்ற பயத்தினாலே

அவர் தம் வீட்டிலுள்ள கணித புஸ்தகங்கள் எல்லாவற்றையும் பெர்றுக்கிச் சேர்த்து, அவற்றை ஒரு பெட்டிக்குள் வைத்துப் பூட்டிவிட்டார். ஏ! அற்ப மதியுடைய தகப்பனே! உன்பிள்ளை ஒருகாலத்தில் இயற்கைச் சாஸ்திரங்களிலே பிரக்யாதி பெற்று விளங்க வேண்டுமென்று தெய்வம் யோசித்திருக்குமானால், உன்னுடைய மனித எண்ணம் நிறைவேறுவதற்கு வழியுண்டா என்பதை யோசித்துப்பார். தேவர்களின் சித்தந்தான் நடைபெறும். பஞ்சாங்கத்தை மறைத்துவிட்டால், அமாவாசை போய்விடுமோ? நீ புஸ்தகத்தை மறைத்துவிட்டால் அறிவை என்ன செய்வாய்?

பஸ்கால் கண்ணில் ஒரு கணித புஸ்தகங்கூடக் காணப்படவில்லை; ஆனால் அவன் கணித சாஸ்திரத்தைப்பற்றித் தகப்பனிடம் அடிக்கடி கேள்விகள் கேட்பதுண்டு. அக்கேள்விகளுக்குத் தகப்பன் மறுமொழி யொன்றும் சொல்வதில்லை.

இங்ஙனம் நடந்து வருகையில், ஒரு நாள் மகனுடைய கேள்விகளால் சலிப்படைந்த தகப்பன், கணித சாஸ்திரமென்பது இன்னதெனப் பின்வரும் வார்த்தைகளால் மிகவும் சுருக்கமாகச் சொன்னான்:—

"உருவங்களைச் செம்மையாக வரைதலும், அவற்றின் பிரமாணங்களின் தாரதம்மியங்களைக் கண்டு பிடித்தலும் கணித சாஸ்திர மெனப்படும்."

மிகவும் நுட்பமான அறிவுக்கு இந்த வியாக்கியானம் போதும். பஸ்கால் வெகு நேரம் சிந்தித்து, ஒருசிறிய கரித்துண்டெடுத்து, தரைமீது வட்டமானவையும், நேரானவையுமான கோடுகள் வரைய ஆரம்பித்துவிட்டான்; பிறகு அவற்றின் லக்ஷணங்களை ஆராய்ந்து பார்த்து, அநேக விதிகளைக் கண்டு பிடித்தான். இங்ஙனம், புஸ்தகமில்லாமலும், ஒருகுருவில்லாமலும், தகப்பனார்சொன்ன ஒரு வாக்கியத்தைக் கொண்டு "யூக்ளிட்" க்ஷேத்ர கணிதத்தின் 32-வது சூத்திரம் வரையில் தெரிந்துகொண்டான்.

பையன் இவ்விதம் வேலை செய்துகொண்டிருக்கும்போது, ஒருநாள் அவனுடைய தகப்பனார் அவனைப் பார்த்து "நீ என்ன செய்துகொண்டிருக்கிறாய்?" என்று கேட்டார். அதற்குப் பஸ்கால் யான் ஒரு கணக்கின் விடையைத் தேடிக்கொண்டிருக்கின்றேனென்று மறுமொழி சொல்லி, ஏற்கெனவே தன்னால் கண்டு

பிடிக்கப்பட்ட கணித சூத்திரங்களையும் காண்பித்தான். தகப்பன் இளைஞனுடைய அறிவின்மேன்மையையும்,வல்லமையையும்பார்த்துத் திடுக்கிட்டு, ஒரு வார்த்தையும் பேசாமல், உடனே தனது பிராணசிநேகிதனான "லெயேர்" என்ற சாஸ்திரியிடம் விரைந்தோடினான்; அவன்வீட்டிற்குள் நுழைந்து, அவனெதிரேபோய், அசைவற்று ஸ்தம்பமாக நின்றுவிட்டான். அவனுடைய தோழன் அவனுடைய கண்களிலிருந்து நீர் தாரை தாரையாக விழுவதையும், அவன் மரமாக நிற்பதையும் பார்த்துப் பிரமங்கொண்டு, அஞ்சி, "என்ன ஆபத்து" என்று கேட்டான். அப்போது அவன் பின் வருமாறு மறுமொழி யுரைத்தான்:—

"நான் துக்கத்தினால் அழவில்லை; இஃது ஆநந்த அழுகை; என் மகன் லத்தின் பாஷையைக் கற்பதற்கு விக்கினங்கள் உண்டாகாதிருக்கும் பொருட்டுக் கணித புஸ்தகங்களை யெல்லாமெடுத்து எவ்வளவோ ஜாக்கிரதையாகமறைத்து வைத்தேனென்பது உனக்குத் தெரியுமல்லவா? ஆயினும் அவன் செய்த வேலையைப் பார்."

இங்ஙனம் சொல்லிக்கொண்டே தன்மகன் கண்டு பிடித்த விஷயங்களனைத்தையும், தனது தோழனுக்குக் காண்பித்தான். அதற்கு அத்தோழன் "தானாகக் கிளம்பும் அறிவை நீ தடை பண்ணாதே" என்று சொன்னான்.

அது முதல், தகப்பன் கணித புஸ்தகங்களையெல்லாம் பெட்டியிலிருந்து எடுத்து, தன் மகனுக்குக் கொடுத்து விட்டான். நான்கு வருஷங்கள் கழிந்தபின்பு, 16-வது வயதில், நமது சிறுவன், முட்டை வடிவான கோடுகளைப்பற்றி ஒரு புஸ்தகம் எழுதி வெளியிட்டான்; சில நாட்கள் சென்று, ஒரு "எண்ணும் யந்திரம்" கண்டு பிடித்தான். இந்த யந்திரம் தானாகவே கூட்டல், கழித்தல், பெருக்கல், வகுத்தல் முதலிய கணக்கு வேலைகளைச் சீக்கிரமாகச் செய்யும்; அநேக பெரிய வியாபாரஸ்தலங்களில் இன்னும் இந்த யந்திரங்கள் காணப்படுகின்றன. (வரும்)

24–4–16 N. சுப்பிரமணிய அய்யர்.

சுகத் தெளிவுரை.

(முன் தொடர்ச்சி)

மெய்யுபதேசம்.

ஒவ்வொரு மனிதனும் லௌகிகத்திலும் பாரமார்த்திகத்திலும் செய்யவேண்டிய கடமைகளைக் குறைவாது நிறைவேற்றுமாறு அதனைச் செய்யவல்ல உபதேசமே மெய்யுபதேசமெனப்படும். முடிவில், எல்லா விஷயங்களிலும் தன்னிலும் ஆநந்தம் உண்டாகின்றது. வாசனைகளும் அபிப்பிராயங்களுங்கூடி விவேகத்தின் கூர்மையை மழுக்குவதன் முன்னே, உபதேசம் அதனுடைய வேலையை ஆரம்பித்துக் கொள்ளவேண்டும். சாதாரணமாய், ஐந்து வயதில் வாக்குத்தெளிவாகவும்விகசிதமாகவும் வந்தவுடனே குழந்தைகளுக் குபதேசம் ஆரம்பித்தல் வேண்டும். ஆனல்தான், வயது வளர்கிறபோதே அறிவும் பலமும் வளர்ந்து கொண்டுவரும்.

அறிவு உதயமானதுமுதல், பிள்ளைகளுக்குப் பெற்றோர் மூத்தோரிடத்து அன்பு மதிப்புக்களைமூட்டி, அப்பிள்ளைகள் சந்தோஷமாய் அவர்களிடத்தடங்கி யொழுகுமாறு கற்பிக்கவேண்டும். ஒருமனிதன் தன்னுடைய சொந்தப் பிதாமதாக்களை நேசித்துப் பூசித்து அவர்களுக்கு அடங்கி யொழுகானுயின், தன்தோற்றமே ஜோதியாகவுடைய பரம்பொருளைச் செயலிலும் எண்ணத்திலும் வழிபட அவன் எவ்வணம் வல்லவனுவன் ? ஒவ்வொரு மனிதனும் ஒரு ஸ்திரீயைக்கண்ட மாத்திரத்தே குலம்-அழகு-வயசு-நிலைமை-அந்தஸ்து ஒன்றுங் கவனியாமல் லோகமாதாவாக அவளைப் பாவிக்கப் பழகிக்கொள்ளல்வேண்டும். முன்னிலையில் அவள் இருந்தாலும் இல்லாவிட்டாலும் மனம் வாக்குக் காயம் என்னும்திரிகரணங்களாலும் அவளை இவ்விதமாகக் கனப்படுத்த வேண்டும். இந்த விதியை எவன் கடக்கிருனே, அவன் கெட்ட முடிவுக்குவருதல் தப்பாது. ஒருவன், காளி-துர்க்கை-ஸரஸ்வதியென்னும் பல நாமங்களுடைய ஸர்வவியர்பக சக்தியாகிய அம்மையின் நாமங்களிலொன்றை முன்னிலைப்படுத்தி நாநாவிதக் கிரியைகளையும் மிகச்சிறப்பாகக் கொண்டாடிச் செய்தபோதிலும், பெண்டன்மையைக் கனப்படுத்தாதவனுயின், அவன் வழிபாட்டை அம்மை ஒப்புக்கொள்ள மாட்டாள். இதைப்பற்றிச் சந்

தேகங் கொஞ்சமுமில்லை. மாதர்களுடைய அழகு இருதயத்தைக் களிக்கச்செய்யுமாயின், நீங்கள் பார்க்கும் அழகை ஒரு கிரணமாகச்செய்யும் பேரழகையுடையார் கடவுள் என்பதைச் சிந்தியுங்கள்; அந்த அழகோ ஆனந்தமயமாய் மண்விண்ணென்றுள்ள அகலிய இடமெல்லாம் நிறைந்து முடிவற்றதாய் இருக்கின்றது.

இந்திரிய வுணர்ச்சியுடைய பிராணிகளெல்லாம் அருவப் பரம்பொருளினது சொரூபங்களாம். அப்பரம்பொருளைக் கனப்படுத்தவேண்டுமாயின், மேன்மைக் குணமுடையார் சுபாவிகள், சித்தர்கள்,பாவிகள் என்னும் பேதங்காணுமல் எல்லாமனிதர்களையுங் கனப்படுத்தி யுபசரித்தல் வேண்டும்.

பாலியத்திலேயே வீணுய்க்காரியமில்லாது பேசுதலையொழித்தலாலும்,ஒருவருக்குந்தீங்குநேரிடாத விதமாய் உண்மை பேசுதலாலும் நாவையாளுதற்குக் கற்றுக்கொள்ளுதல் வேண்டும். பிள்ளைப்பருவத்திலேயே சத்தியத்தில் விருப்பமும் மேன்மையான நடையும்உண்டாகும்படி செய்யவேண்டும்.பிள்ளைகளுக்கும் பள்ளிக்கூடத்துக்கல்வி கற்பிக்கும்போதே, சரீரத்தாலும் மனத்தாலும் உழைத்து ஜீவநார்த்தம் சம்பாதிக்கவும் மற்றையோருடைய நன்மைக்காகப் பாடுபடவும் அவர்களை யாளாக்குங் கல்வியையும் உடனே போதித்தல் வேண்டும். கல்வி, அறிவு,செல்வம், பலம் என்பவற்றைச் சரியாயுபயோகிக்கும் முறையும் அவர்களுக்குக் கற்பிக்கப்படல் வேண்டும். பலசாலியிடத்துப் பலமிருப்பது பலமில்லாதவனுக்கு ஆதரவாயிருக்கின்றது; கற்றோரிடத்துக் கல்வியிருப்பது மற்றையோரிடத்திலுள்ள அஞ்ஞானத்திற்கு மருந்தாயிருக்கின்றது; செல்வவானுடைய செல்வம் ஏழைக்கு நிலைக்களமாயிருக்கின்றது. இவ்விதமாக, மனிதனுடைய எல்லாக் குறைகளுக்கும் நிவிர்த்தியைக் கடவுள் அளித்திருக்கின்றார். கடவுள் அளித்தவற்றைக் கிரமமாய் உபயோகித்தால் எல்லாக் குறைகளையும் நிவிர்த்தித்தல்கூடும். மனிதனுடைய பிணிக்கு மருந்தும், பசிக்கு உணவும், வெள்ளுடலுக்கு உடையும் இருக்கின்றன.

இத்தேசத்துப் பூர்வீகர்களால் "சமதிருஷ்டி" யென்று சொல்லப்பட்டதே நல்லொழுக்கத்திற்கு ஆதாரமாயிருக்கின்றது.

ஒருவனை ஹிம்ஸிப்பது மற்றவனையும் ஹிம்ஸிக்கும்; ஒருவனைச் சந்தோஷிக்கச் செய்வது மற்றவனையுஞ் சந்தோஷிக்கச் செய்யும்; ஒருவனை யுணருமாறு செய்யும் இந்திரியம் மற்றையோ ரெல்லாரையும் உணரச்செய்யும். இந்த எண்ணத்தில் உறுதிகொண்டு உலகத்தில் சந்தோஷம் அதிகரிக்கும்படியாகவும் துன்பபாரந்தணியும்படியாகவும் பாடுபடுங்கள். இவ்விதமாக, வாழ்க்கை யாத்திரை ஆநந்தமாகவே முடிவெய்தும்.

எல்லாரும் தாந்தாம் சங்கற்பித்தபடியே நடக்க விரும்புகின்றனர். ஆனால், அவ்விருப்பத்தை நிறைவேற்றிக்கொள்ளற் கநுகூலமான மார்க்கங்களை யறியாமல், ஒவ்வொருவனும் மற்றையோரைத் தான் சங்கற்பிக்கிறபடி நடக்குமாறு செய்ய வழிதேடுகின்றான். ஒருவன் எல்லாருடைய சங்கற்பத்திற்கும் மனங்கோணாமல் சுவாதீனங் கொடுத்தபோது மட்டுமே, அவனுடைய சங்கற்பம் உண்மையில் சுவாதீனமுள்ளதாகும். நீங்கள் மற்றையோருக்கு எது கொடுப்பீர்களோ அதனையே நீங்களும் பெறுவீர்கள். மரியாதையளிப்பவன் மரியாதையையும், ரக்ஷைதருபவன் ரக்ஷையையும் பெறுவான்; இரக்கமுடையார்க்கு மற்றையோரு மிரங்குவர். மற்றையோரைச் சந்தோஷப்படுத்தலினால் உங்கள் இருதயங்கள் சந்தோஷத்தால் நிறைகின்றன; துன்பம் துன்பத்தையே யன்றிப் பிறிதொன்றனையுந்தராது; எப்படி விதைக்கின்றீர்களோ, அப்படியே யறுப்பீர்கள். உங்களுக்கு மாத்திரமென்று நீங்கள் தேடிக்கொள்வனவெல்லாம் ஏமாற்றுங் கானலென்றெண்ணுங்கள். மற்றையோருடைய மேன்மையைப் புகழ்ந்தால், உங்களுடையது தானே பிரகாசிக்கும்; உயர்வு புகழப்பட்டதாயின், தாழ்வுமடிகின்றது; எல்லாருக்கும் உங்களுக்கும் சந்தோஷம் உண்டாகின்றது. பிறிதொருமனிதனை ஹிம்ஸிக்குஞ் செய்கையை நாணமும் பயமும் தம் தாயாக வழக்கிடும். ஜோதியாக வெளிப்பட்டிருக்குங் கடவுளை நோக்கிச் செலுத்தும் செயலெண்ணங்கள் ஒவ்வொன்றுக்கும் தைரியமும் சந்தோஷமும் பாரியைகளாதல்வேண்டும். பாலியமுதற்கொண்டே எல்லாவிஷயங்களிலும் சுசியாக யிருக்கப் பழகல்வேண்டும். அதனால், சரீரம், மனம், இந்திரியங்கள், உணவு, சாமான்கள், குடியிருக்குமிடங்கள் சுற்றியுள்ளனவெல்லாம் ஆடம்பரத்திற்காக மாத்திரமல்லாமல் வாஸ்தவத்தில் சுசியாயிருக்க வேண்டும். துர்வாடிக்கைகளிற் பயிலாமலிருக்கும்படி பிள்ளை

களை மிக ஜாக்கிறதையாகக் கவனத்தோடு காக்கவேண்டும். முக்கியமாய், அவர்கள் மற்றவர்களை ஸன்மார்க்கம், கடமை நிறைவேற்றல் என்றிவைகளிலிருந்துபுறஞ்செலுத்தவாவதுபுறஞ்செலுத்தத் தூண்டவாவது பழகாமற்காத்துக்கொள்ளுதல் அத்தியாவசியகம்.

முதிராத வீரியத்தை வீணாக்காமல் தடைசெய்யும் ஆற்றலுடைய சௌகரிய விருப்பத்தை அபாலியத்திலேயே மனதிற் பதியும்படி செய்யவேண்டும்.

ஜோதியைத் தோற்றமாகப் பெற்றதும், அரூபியாய்க் காட்சிக்குப் புலப்படாததும், ஆயினும் நாமரூபங்கள் அளவில் பெற்றதும், ஸ்தூலமும், ஸூக்ஷ்மமும், காரணமும், சரமும், அசரமும், ஆணும், பெண்ணுமாய ஸர்வவியாபக வஸ்துவை உழுவலன்போடு மனத்தாலும் வாக்காலும் காயத்தாலும் எல்லோரும் வழிபடல்வேண்டும். அவர் ஸந்நிதியில், உங்கள் இருதயங்களைத்திறந்து லௌகிகத்திலும் பாரமார்த்திகத்திலும் உங்களுக்கு நன்மையுண்டாகும் வண்ணம் பிரார்த்தனை செய்யுங்கள்.

(ஓம் ஸத்குருஅஃதாவது ஸர்வவியாபகரான உண்மையாசாரியரே) என்னும் மந்திரத்தை மனத்தால் ஜபித்து அவரை அழையுங்கள். உலகநன்மையை நாடிப் பிரதிதினமும் அக்நியில் ஆகுதி செய்யுங்கள்.

இவ்விஷயங்களைக்குறித்துப் பிள்ளைகளுக்குப் போதிப்பது ராஜாங்கத்துக்கும் பெற்றோர்களுக்குங் கடனாகும். இந்தக்கடமை கிரமமாக நிறைவேற்றப்பட்டால், உலகம் நித்தியசாந்தியிற்களிக்கும். ஓம்சாந்தி பரசாந்தியுங்கட்கெல்லாம் பலிக்கக்கடவது.

நீதிசாரம்.

கல்வி.

இளமைப்பருவத்தில் கல்வியைக் கற்கவேண்டும்; கல்வியைக் கற்கச் சோம்பலுற்றவன் தரித்ரத்தை யடைவான்.

கல்வியால் நல்லறிவுமிகும், அதுபெரியோர்கள் சென்ற நல்லொழுக்கத்தில் புத்தியைச் செலுத்தும்.

கணிதநூலும், இலக்கணநூலும், மனிதருக்குக் கண்களென்று சொல்லத் தக்கனவாம்; ஆதலால், கற்றவர்கள் கண்

னுடையவர்களென்றும் கல்லாதவர்கள் குருடர்களென்றும் சொல்லப்படுவார்.

நன்றாய் வாசித்தறிந்தவர்களை யாவரும்வணங்கி உபசரிப்பார்கள்; ஆதலால், கல்வியினிடத்து இடைவிடாது சிந்தையை வைத்துக் கற்கவேண்டும்.

மணற்கேணி தோண்டுமளவும் நன்னீர்சுரப்பதுபோலக் கல்வியைக் கற்குமளவும் நல்லறிவு மிகும்.

மிகுந்த தூரத்திலிருக்கும் அந்யதேசத்திற்கூட ஸ்வதேசத்திற் போல உபசரிக்கப்படுவதற்குக் கல்வியே காரணமாதலால் அதை ஒரு பொழுதும் விடாது பயிற்சிசெய்து வரவேண்டும்.

இம்மையிற் கற்றகல்வி எழுபிறப்பினுந் துணையாமென்று பெரியோர் கூறுவராதலால், கல்விப்பயிற்சியினிடத்துச் சோம்பலையகற்றிக் கற்கவேண்டும்.

கற்றகல்வியினாலே யுண்டாகிய பிரயோசநங் கற்றவர்க்குமாத்திரமன்று, அவர்களையடுத்த மற்றவர்க்கு முண்டாகும்.

பிறருக்குப் போதிக்கின்றவர்களது கல்வி, திநேதிநேவளர்ந்தேறுமென்பதற்கு ப்ரமாணந்தாம் வேண்டுவதில்லை.

சாஸ்திரங்களிற் சொல்லியிருக்கின்ற விதியையும் விலக்கையும் அறிந்து நடக்கின்ற பெரியோர்களுக்குத் தொண்டுசெய்து நடப்பதே வித்யார்த்தியின் கடமையாம்.

அறிவுடையவர்களினது ஸபையிற்செல்லுங் கல்வித்திறத்தோர் மேம்பாட்டை யடைவார்களென்பதற்கு, அவர்களுடைய ஸலக்ஷணமான கல்வியே காரணமென்று சொல்லப்படும்.

பலநூல்களை யாராய்ந்து அவற்றின் ஸாரமான பொருள்களைச் சிந்தையில் வைத்து உலகநடை யியற்றுவதே கல்வித்திறத்தோர்க் கழகாம்.

சாஸ்திரங்களிற் சொல்லியிருக்கின்ற முடிவான பொருளின்னதென்று அறிவதற்கு அதிககேள்வியும் அறிவும்வேண்டுமாயினும் அதற்குக் கல்வியே காரணமாதலால் அதைக்கற்கவேண்டும்.

சாஸ்திரங்களை ஆராய்ந்து அவற்றிலுள்ள பொருள்களைப் பகுத்தறிந்து பிறருக்குபயோகப் படுத்துவதனால் நன்மையுண்டாகும்.

கல்வியைக்கற்றும் அறிவுவிளங்காதாயின் கற்றதனால் பயனில்லை. ஆதலால், அறிவோடு கல்விகற்கவேண்டும்.

அறிவுடையவர்கள் கற்றகல்வியின் உண்மை விருத்தி சந்திரன்போல வளர்ந்தேறும். ஆதலால் அவர்களிடத்து எப்போதும் பழகுதலால் வித்யார்த்திகளுக்கு மிகுந்த நன்மையுண்டாகும்.

நன்மார்க்கத்தையடைய விரும்புகின்றவர்கள், பலநூல்களை ஓதியுணரவேண்டும்; அதனால் மனத்திலுள்ள பற்றுநீங்கும்.

கல்விப்பொருளை யறிந்த அறிவுடையவர்களுடைய வரவுக்கு யாவரும் எதிர்பார்ப்பார்கள். மற்றவர்களையோவென்றால், அப்படி நோக்காராதலின், கல்விப்பொருளே யெல்லாவற்றிலுஞ் சிறந்த தென்றறியவேண்டும்.

இலக்கணநூலை அறியாதவர்களோடு பழகவேண்டாமென்று பெரியோ ருரைத்தது கவனித்தற்குரியதாம்.

இலக்கணநூலையறிந்து மறியாதவனைப்போல் நடப்பவனோடும் ஸ்னேஹம் செய்யலாகாது.

கல்வியைக்கல்லாத அறிவீனர்களுடைய கூட்டத்திற் கலந்து, சேர்ந்தால் பலதீமையு முண்டாகுமென் றறியவேண்டும்.

பொய், களவு முதலான தீயவை நம்மைச்சேராம லிருக்குப்படி முன்னர் ஸஜ்ஜனமந்திரிபோலிருந்து எச்சரிக்கை செய்கின்றது கல்வியாதலால், அதனை விரும்பிக் கற்கவேண்டும்.

கல்வியைநன்றாய்க்கற்றபுத்திமானுக்கு அதனைவிடத் தோழமை வேறு வேண்டுவதில்லையென் றுபெரியோருரைத்திருக்கின்றார்கள்.

தீபம் இருளைத் துலக்குவதுபோலக் கல்வியாகியதீபம் மனிதர்களுடைய அறியாமையென்னும் இருளைத்துலக்கி நல்லறிவை விளக்கும்.

சூரியன், சந்திரன், சுடர், இம்மூன்று மிருளைத்துலக்குமாயினும், ஒவ்வொரு காலத்திலும் ஒவ்வோரிடத்திலுமாத்ர மப்படிச் செய்யும். கல்வியானது அதனைப்பெற்றவருக் கெப்போதும் எவ்விடத்திலு மிருளைபகற்றி எப்பொருளையும்விளங்கச்செய்யும். ஆகலால் அஃது கல்விச்சூரியனென்றும், கல்விச்சந்திரனென்றும், கல்விச் சுடரென்றும், சிறந்தபெயர்களைப் பெறும்.

கல்விப்பொருளினுஞ் செல்வப்பொருளினும் கல்விப்பொருளே சிறந்ததாம். ஏனெனில், செல்வப்பொருள் செலவழியும், அதைக்குறித்து களவுசெய்யப்படும், கொடுக்கப்பட்டால் குறைந்து போகும்; கல்விப்பொருளோவெனில், கொடுக்கக்கொடுக்க மேன்மேலும் விருத்தியாகும்; செலவழித்தாலும் பெருகுமேயல்லது குறையாது; களவிற்கும் உரித்தாகாது. ஆதலால், கல்வியைக் கற்றவனுக்கு ஒருகாலுங் குறைவில்லை.

திரவியத்தினிடத்தில்வைத்த ஆசையால் கல்வியாகிய தெப்பத்தைக் கைவிட்டால் திரவியமிருந்தும் பயன்படாது; அதையுடையவரும் பெருமையடையார்.

கல்வியினால் நல்லொழுக்கமும், நல்லொழுக்கத்தினால் யோக்யதையும், யோக்யதையினாற் பொருளும், பொருளினால் தர்மமும், அதனால் ஸுகமுமுண்டாகுமாதலால், எல்லாநன்மைக்கும் கல்வியே காரணமாகவிருக்கின்றது.

ஒரு வித்வான் படிப்பிலூற்றமில்லாமல் விளையாடிக்கெட்டுப் போகிற தனது குமாரரைப்பார்த்து பிள்ளைகளே! நீங்கள் கல்வி கற்கச் சோம்பலுற்றிருக்கிறீர்களாதலால், உங்களுக்குவயது வரும்போது கல்விமான்கள் முன்பாக உளையிலழுந்திய கடாப்போல் விழிப்பீர்களென்றான். ஆனதா லிதனைக்கருதித் தக்கபடி நடக்க வேண்டும்.

கல்விகற்றவன் எவ்வளவுதாழ்ந்தவனாக விருந்தாலும், அது அவனை மேம்பாடடையைச்செய்யும்; ஆதலால் தருணவயதிலேயே வித்தையைக் கற்கவேண்டும்.

சஸ்திரவித்தை, சாஸ்திரவித்தை இவ்விரண்டிலும் சாஸ்திரவித்தையே சிறந்ததாம். ஏனெனில், முற்கூறியது முதுமையில் உபயோகப்படாது; பிற்கூறியது எப்பொழுதும் பெருமைபெறும்.

கல்விமான்களிடத்தில் நற்குணங்களே விளங்கும்; மூர்க்கரிடத்தில் குற்றங்கள் விளங்கும். ஆதலால், ஆயிரம்பெயர்மூர்க்கருக்குள் கல்விமானொருவனிருந்தாலும் அவனே பூஜிக்கப்படுவான்.

எல்லாச்சங்கைகளையும் அறுத்துப் புறப்பொருள் யாவையும் விளக்கும் சாஸ்திரங்களே கண்களெனப்படும். ஆதலால் அக்கண்களில்லாதவன் குருடனெனப் படுவதற்குச் சந்தேகமில்லை.

கல்வி ஆரம்பத்தில் வருத்தமெனுந் துன்பத்தைத் தோற்று விக்கும், பின்பு ஸாதிக்கப்படுமாகில் மடமையெனும் அறியாமையை நீக்கி விவேகத்தையுண்டாக்குவதன்றி, செல்வத்தையும் சிறப்பையும் பெருகச்செய்யும். எப்படியெனில், பயிர்செய்யுங்குடியானவனுக்கு அதுமுதலில் கஷ்டத்தையுண்டாக்கி முடிவில் சௌக்யத்தைக் கொடுப்பது போலேதான்.

யர்வருக்கு மழகுண்டாக்கும்நவரத்நாபரணங்களுக்கு அழகு செய்யவேண்டுமோ! அப்படியே கல்வியெனும் பூஷணத்தையுடையவனுக்கு வேறுபூஷணம் வேண்டுவதில்லை.

கல்வியானது தாழ்ந்தவனையடைந்திருந்தாலும் அவனை மேம்பாடான ராஜஸமுகத்திற்சேர்க்கும்; எப்படியெனில், மகாநதியானது இயல்பாகத் தாழ்ந்தவிடத்தை யடையத்தக்கதாயினும் எளிதிற் சேரக்கூடாத சமுத்திரராஜனைச் சேர்வது போலேதான்.

முதலிற் கல்வியைக்கற்று பின்பு பொருளையீட்ட விரும்பிய புத்திமான் அத்தொழில்களை நடத்துகிற விஷயத்தில் தனக்கு முதுமையும், மரணமு மில்லையெனக் கருதுதல்வேண்டும். தர்மம் புரிவதிலோ வெனில் அப்போதே கூற்றன் குடுமிகொண்டதாக நினைத்தல் வேண்டும்.

ஆதலால் கல்வியனது சகலவிதத்திலும் முக்யப்ரயோஜனத்தை யுண்டாக்குமெனக்கருதி, அக்கல்விச்செல்வத்தைப் பெருக்கி வாழவேண்டும்.

குதூகல வர்த்தனி.

(முன்தொடர்ச்சி.)

நாரா:—சில நாள்களுக்கு முன் இந்த வீதியில் தேவடியாள் வீடு கிடையாது. தேவடியாள் வீட்டிற்குப் போகிறவர்களுமில்லை. இப்போது பார்க்கப் போனால் இந்த வீதியில் சுமார் எழெட்டு வீடுகளாய் விட்டன. இந்த வீதியிலுள்ள கௌரவ குடும்பஸ்தர் வீட்டுப் பிள்ளைகளில் அனேகர் கெட்டுப் போய் விட்டார்கள்.

சங்கர:—அந்த வயிற்றெரிச்சலை யேன் சொல்லுகிறீர்கள். பிள்ளைகள் கல்வியில் தேறி, குணங்குறி கெடாமல் விர்த்தி யாவ

தற்கும் பெற்றோர் சொல் மீறி உடம்பைக் கெடுத்துக்கொண்டு உள்ளதை யழித்து நாசமாய்ப் போவதற்கும் உள்ள காரணங்களில் நாம் வசிக்கு மிடமும் அவர்களுடைய சகவாசமும் ஒரு காரணமாகின்றது. பார்த்தீர்களா? காமபாலன் எப்படியிருந்தான்? எப்படியானான்? அவன் எவ்வளவு கௌரவமான குடும்பத்திற் பிறந்தவன்? அவனுடைய பிதா எவ்வளவு தனவந்தர்? எவ்வளவு படித்தவர்? இப்படிப்பட்டவர் பிள்ளை யென்னென்ன திரு விளையாட்டு ஆடி வருகிறான்?

நாரா:—ஆம் மெய்தான். அவன் வாசித்துக் கொண்டிருக்கும் போதே கெடத் தொடங்கினான். இந்த வீதித் தேவடியாள் வீடுகளுக்கு வருவதும் போவதுமாயிருக்கிற பெரிய மனுஷர்களைப் பார்த்தே கற்றுக் கொண்டான். காலா காலத்தில் போக வரவிருந்தவன். ஒருத்தியை ஸ்திரமாக வைத்துக் கொண்டான். செலவுக்கு வேண்டுமே! பிதாவோடு சண்டையிட்டு சொத்தையெல்லாம் பங்கிட்டுக் கொடுக்கும்படி சொன்னான். அதனால் பிதாவுக்கும் புத்திரனுக்கும் விரோத முண்டாய் ஒருவர்க்கொருவர் பேசாதிருந்தார்கள். இவனுக்கும் அந்தத் தேவடியாளை முன் வைத்துக் கொண்டிருந்தவனுக்கும் பிராண பத்தான சண்டையுண்டாய்ப் போலீசுக்குப் போய் மானங்கெட்டு வந்தான். இவன் பிதாவானவர் சொர்ண விக்கிரகம் போல் ஒருபெண்ணைப்பார்த்துக் கலியாண முடித்து வைத்தார். அந்தப் பெண்ணோ அதி புத்திசாலி மகா பதிவிரதை. அப்படிப்பட்ட குண வதியைச் சிறை வைத்து விட்டு எந்நேரமும் அந்தத் தேவடியாள் வீடே கதியாயிருக்கிறான். இவனும் அவளுமாய்ப் பண்டியிலேறிக் கொண்டு இந்த வூரெல்லாஞ் சுற்றி வருகிறார்கள். எந்த வூரில் உற்சவமானாலும் அவளையும் இவனையுங் காணலாம். கொஞ்ச மேனும் லஜ்ஜை யென்பது கிடையாது. பணத்தை யெல்லாம் பாழாக்குகிறான். இன்னுங் கொஞ்சந் தானிருக்கிறது. அதனையும் அதி சீக்கிரத்தில் தொலைத்து விடுவான், பிறகு என்ன கெதியாவானோ?

சங்கர:—கெதியென்ன? அதோ கெதிதான் தெரிந்தே யிருக்கிறது.

நாரா:—இந்தக் காம பாலனுடைய பார்யாவைப் போலவே இன்னும் அனேகருடைய ஸ்திரீகளுந் துக்கப்பட்டுக் கொண்

டிருக்கிறார்கள். இன்னொரு விசேஷங் கேட்டீரா? இப்போது இந்த ஊரில் தேவடியாட்களை வைத்துக் கொண்டிருப்பவர்களெல்லாஞ் சேர்ந்து தேவடியாளை வைத்துக் கொள்ளாதவர்களை நபும்சர்களென்றும், வகையற்றவர்களென்றும் பரிகாசஞ் செய்கின்றார்கள்.

சங்கர:—இந்த வூரிலிருப்பவர்களே யல்லாமல் இதரப் பிரதேசங்களிலிருக்கும் தேவடியாட்களெல்லோருமே யிந்த வூரில் வந்து குடித்தன மிருந்தாலும் போதாது. லோகத்திலிருப்பவர்களெல்லாருந் தேவடியாட்களானால் மிகவும் நன்றாயிருக்குமென்று சில மகானுபாவர்கள் சொல்லிக் கொள்ளுகிறார்கள்.

நாராய:—இவ்வளவு பாரிய ஆலோசனை செய்தவர்கள் எவ்வளவு புத்திமான்களோ? ஆனாலிவர்கள் கோரிக்கை லோகத்திலிருக்கும் - நதி-ஏரி - குளம் - குட்டை முதலிய ஜலமெல்லாம் - பிராந்தி (Brandy), வுஸ்கி (Whisky), ஆரக் (Arack), கள் முதலியவைகளாய் விட்டால் வெகு நன்றாயிருக்குமே யென்று கோரிய குடிக்காரன் கோரிக்கையைப் பார்க்கிலும் மிக நன்றாயிருக்கின்றது.

சங்கர:—வெகு நன்றாகச் சொன்னீர். இந்தக் குடி, கூத்தி விஷயத்திற்கு சாக்ஷாத் மைத்துனன் முறையாகவே யிருக்கிறது. ஐயோ! இந்தக் குடியர் சங்கதியை யெடுத்துப் பேச வேண்டுமானால் இப்போது காலம் போதாது. குடியர் படும் பாட்டையும், குடியினால் வருங் கேட்டையும் இன்னொரு சமயம் விஸ்தாரமாக எடுத்துப் பேசலாம். நல்லது பந்துக்களென்ன செய்யாமற் போனபோதிலும் போகட்டும். சதாசாரத்தை ஸ்தாபிக்கும் மதாசாரியர்களாகிலும் இந்தத் துராசாரங்களை யொழிக்க ஸ்ரம மெடுத்துக் கொண்டால் நலமாயிருக்கும்'

நாரா:—இப்போது அந்த மதாசாரியர்களுடைய வார்த்தைகளெல்லாம் செல்லாத காசுகளாய் விட்டன. அந்த மதாசாரியர்கள் கூட இந்தப் பெரிய மனுஷர்களை அனுசரித்தா லொழிய அவர்களுக்குப் பிட்சை கிடையாது. அந்த மதா சாரியர்களுக்கு இந்தச் சங்கதி தெரிந்தால் அவர்களிடத்திற் பணத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு சர்வோத்கிர்ஷ்டமானவர்களென்று புகழ்வார்கள். 'குலங் குப்பையிலே பணம் பந்தியிலே' யென்றறியீரா?

சங்கர:—எனக்கிப்போது போக வேண்டுங் காரிய மிருக்கிறது. இன்னொரு சமயம் நம்முடைய சிநேகிதர்களை யெல்லாம் விசாரித்து இதற்கென்ன பிரயத்தனஞ் செய்ய வேண்டுமோ அதை ஆலோசிப்போம்.

நாராயண:—நல்லது நாளைய ஆதிவாரம் நாமெல்லோருங் கூடி யொருவழி தேடினு லொழிய பட்டணத்தில் சங்கதி யொன்றுஞ் சரிப்படாது.

சங்கர:—தவறுமல் அப்படியே செய்வோம். (என்று போய் விடுகிறார்கள்).

(இன்னும் வரும்.)

சோக்கலிங்கம் பிள்ளை,

சென்னை.

ஸுரேந்த்ரன்.

(முன் தொடர்ச்சி)

V

முடிவு.

"The old trite saying" goodness makes happiness "is as eternally true as that the sun shines in heaven"—Dickens—ஸ்ூர்யன் ஆகாசத்தில் தினந்தோறும் ப்ரகாசிப்பது எவ்வளவு உண்மையோ, அவ்வளவு ஸத்யமானதாம், "ஸுசீலமும் யோக்யமுமுள்ள தன்மை ஸதாஸுகத்தைப உண்டாக்குகின்றது" என்ற இந்தப் பழமொழி.

காலை எட்டு மணியிருக்கும். அபிராமன் ஸுரேந்த்ரனிடம் வந்து "நேற்று வந்த போர்வீரர் விடியற் காலமேயே எழுந்து போகப் புறப்பட்டார்." எங்குப் போகிறீர்? எம் தலைவரிடம் சொல்லி விட்டுப்போம் "என்றேன். அவர்," நான் இப்பொழுது அவஸரமாகப் போகவேண்டும். திலீப மஹாராஜா வந்தவுடன் தான் நான் வரமுடியும் "என்று சொல்லிவிட்டுப் போய் விட்டார்," என்று சொன்னான். இதைக் கேட்டதும் ஸுரேந்த்ரனுக்கு வருத்தமுண்டாயிற்று. "யாரோ புதிய மனிதர் வந்தார்; அவரை ஸரியாகக்கூட பார்க்கவில்லையே" என்று அவன் வ்யஸனப்பட்டான்.

மத்யானம் பன்னிரண்டு மணிக்குள் கோவிந்தனும் க்ருஷ்ணனும், சங்கரவனத்திலுள்ள சண்டை செய்யக்கூடிய நடுவயது மனிதர்களுள் ஸுமார் 110-பேர்களை ஆயுதபாணிகளாய்த் தயார் செய்து விட்டார்கள்.

ஸரியாய்ப் பன்னிரண்டரைமணிக்கு உதயபுரியிலிருந்து மார்த்தாண்டனுடனும், முதல் ந்யாயாதிபதி ஞானஸாகருடனும் முகுந்தன் ஸுரேந்த்ரனதுபர்ணசாலைக்கு வந்துசேர்ந்தான்.

ஸுரேந்த்ரன்:—ஞானஸாகரரே! மார்த்தாண்டரே! இவ்வளவு தூரம் நான் உங்களுக்கு ச்ரமம் கொடுத்ததை மன்னிக்கக் கோருகிறேன்.

ஞானஸாகரர்:—ஸந்தோஷம் ஸ்ரீதரரைக் கூப்பிடும். ஆயிரம் ஸவரன்களை அவர் வைத்திருக்கிறாரா?

ஸுரேந்த்ரன்:—ந்யாயாதிபதியே! கொஞ்சம் கருணை கூர்ந்து இன்னும் ஒரு மாஸதவணை தாரும். அதற்குள் அவர் பணம் கொடுத்து விடுவார்.

மார்த்தாண்டன்:—ஒரு மணி ஸாவகாசம் கூடத் தாமுடியாது. ஸ்ரீதரரைச் சீக்ரமாகக் கூப்பிடு.

ஸுரேந்த்ரன்:—அவருக்குத் தேஹ அஸௌக்யம். படுக்கையை விட்டு எழுந்திருக்கக்கூட சக்தியற்றவராயிருக்கிறார். உங்களுக்குக் கொஞ்சம்கூட இரக்கமில்லையா?

மார்த்தாண்டன்:—அதெல்லாம் முடியாது, அவரில்லாமல் இது எப்படி பைஸலாகும்.

ஸுரேந்த்ரன் முகுந்தனுக்குச் சைகை செய்ய அவன் உள்ளே போய்க் கட்டிலுடன் ஸ்ரீதரரைத் தூக்கிவந்தான். கிரிஜாவும் கூடவந்தாள். ஸ்ரீதரர் "நிலம்! நிலம்!" என்று சொல்லிக்கொண்டேயிருந்தார்.

ஸுரேந்த்ரன்:—பார்த்தீர்களா அவருடைய ஸ்திதியை?

மார்த்தாண்டன்:—ஆயிரம் ஸவரன் கொடுத்தாலாச்சுது; இல்லாவிடின் நிலம் போய்விடும். ஆனால் இன்னொரு வழியுள்ளது. எனது பந்துவாகிய ஸுகுமாரனை, கிரிஜா! நீ கல்யாணம் செய்து கொண்டால் நிலம் உங்களுக்கு ஸொந்தமாய்விடும்.

ஸுரேந்த்ரன்:—ஐயா! மார்த்தாண்டரே! என் முன் கண்டதையெல்லாம் சொல்லாதீர். முகுந்தா! நம் கஜானாவிலிருந்து ஆயிரம் ஸவரன்களைப் போய்க் கொண்டுவா.

முகுந்தன்:—(அங்ஙனமே கொணர்ந்து) இதோ இந்தாரும்! ஞானஸாகரரே!

மார்த்தாண்டன்:—இரண்டாயிரம் பவுனுக்கு ஒரு வர்ஷத்துக்கான வட்டி 400-ஸவரன்களெங்கே?

ஸுரேந்த்ரன்:—முகுந்தா! (தனிமையாக) நீபோய் இன்னும் ஐந்நூறு ஸவரன்கள் கொண்டுவா.

முகுந்தன்:—(அங்ஙனமே செய்து) இதோ இந்தாரும் நானூறு ஸவரன்.

ஞானஸாகரர்:—உதயபுரியின் ப்ரதம ந்யாய ஸ்தலத்தின் அதிபதியாகிய நான் இக்காட்டுக்கு வந்து கடன் பைஸல் செய்ததற்குப் படி நூறுபவுன் தரவேண்டும்.

ஸுரேந்த்ரன்:—அப்படியா? ஆனல் இந்தாரும் உமது "படி" நூறு பவுன்.

ஞானஸாகரர்:—ஆனாலும் இன்னுமொரு கஷ்டமிருக்கிறதே. ஜாமீன் பத்ர ப்ரகாரம் இந்தக் கடன் மார்த்தாண்டன் க்ருஹத்தில் ஸரியாய்ப் பன்னிரண்டு மணிக்குக் கொடுக்கவேண்டியதாயிற்றே. ஆனல் நடுக்காட்டில் ஸுமார் ஒரு மணிக்குத் தானே பணம் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. ஆகவே நிலம் மார்த்தாண்டருடையதுதான்.

ஸுரேந்த்ரன்:—ஆ! ஹா! அப்படியா ஸமாச்சாரம்? ஜாமீன் பத்ரத்தின் எழுத்துப் ப்ரகாரம் ஸகலமும் நடைபெற வேண்டியதோ? இதுதானு நீர்படித்த சட்டம். ந்யாயம் அப்படியிருந்தாலும் இரக்கமில்லையா உங்களுக்கு? முகுந்தா! ஜாக்ரதை! என் தாரையை எடு. இவர்கள் ஏதோ அக்ரமம் செய்யவே இங்கு வந்திருக்கிறார்கள்.

மார்த்தாண்டன்:—ஸுரேந்த்ரா! ஜாக்ரதை. நாங்கள் தனிமையாக வந்துள்ளோம் என்று எண்ணாதே. மஹேச ராஜா தம் சேனையுடன் எங்கள் பின்னல் வந்து கொண்டிருக்கிறார்.

ஸுரேந்த்ரன்:—மஹேசன் வந்தால் மாத்திரம் நான் பயப்பட்டு விடுவேனு? இந்தத் தாரையை இப்பொழுது நான் ஊதி

னால் எனக்காகத் தம் உயிரையும் கொடுக்க ஸித்தமாயுள்ள 120 தேர்ந்த வீரர்கள் இங்குவந்து சேர்வார்கள்.

ஸ்ரீதரர்:—கிரிஜா! நீ எப்படியாவது ஸுகுமாரனைக் கல்யாணம் செய்துகொண்டு என் நிலத்தைக்காப்பாற்ற வேண்டியது அவச்யம். தவணையும் தவறி விட்டதே.

அபிராமன்:—(ஓடிவந்து) ஸுரேந்த்ரரே! மஹேசனும் ஸுகுமாரனும் ஸுமார் இருநூறு சிப்பாய்களுடன் சங்கரவனத்துக்குள் வந்துவிட்டார்கள்.

ஸுரேந்த்ரன்:—முகுந்தா! நீபோய் நம்சேனைக்குத் தலைவனுயிரு.

இங்ஙனம் அவன் சொல்லிவிட்டு உள்ளேபோய் ராணுவ உடைதரித்துக் கொண்டான். அதன் பின் தன் சேனையைப் பார்த்து அவர்களுக்குத் தைர்ய மூட்டப் போய்விட்டான். ஆனால் போகும்பொழுது அபிராமனையும், க்ருஷ்ணனையும், கிரிஜாவைக் காக்கும்படி அனுப்பினான்.

கிரிஜா, ஸ்ரீதரர், மார்த்தாண்டன் முதலியவர்கள் இருந்த இடத்திற்கு ஸுகுமாரன் வந்தான்.

ஸுகுமாரன்:—கிரிஜா!

கிரிஜா:—ஐயா! நான், சாகும் தகப்பனாரை ரக்ஷித்துக் கொண்டிருக்கின்றேன். ஒன்றும் பேசாதீர்.

ஸுகுமாரன்:—கடனோ இன்னும் கொடுத்தாகவில்லை. கிரிஜா! நீ என் மனைவிதான்.

மார்த்தாண்டன்:—வட்டி, அஸல்முழுதும் தம்பிடிகூட பாக்கியில்லாமல் கொடுத்தாய் விட்டது.

ஸுகுமாரன்:—ஆனால் நான் கிரிஜாவை இழக்கவா நேரிட்டது.

ஞானஸாகரர்:—ஆனால் மற்றொரு "பிடி" இருக்கிறது. கடன் உதயபுரியில் இன்று ஸரியாய் 12-மணிக்குக் கொடுக்க வேண்டியதென்பது ஜாமீன் பத்ரத்தின் கட்டுப்பாடு. ஆனால் அது நடுக்காட்டில் ஒரு மணிக்குச் செலுத்தப்பட்டது. ஆகவே நீர் உமது இஷ்டப்ரகாரம் செய்யலாம்.

இதைக் கேட்டதும் ஸுகுமாரனுக்கு அடக்க முடியாத கோபம் வந்துவிட்டது. ஸ்ரீதரர், கிரிஜாவுக்கு அடிக்கடி தாம் முன்னே சொன்னதையே திருப்பித் திருப்பிச் சொல்லிக்கொண்டிருந்தார். இதைக் கேட்ட ஸுகுமாரன், "ஆனல் பரவாயில்லை. கிரிஜாவோ ஸ்ரீதரர் இஷ்டப்படி செய்வாள். ஆகவே அவள் என்னைக் கண்டிப்பாய் மணப்பாள் என்று நினைத்தான். இதற்குள் நாலைந்து பேருடன் மஹேசன் அங்கு வந்து விட்டான். அவனைக் கண்டதும் எல்லோரும் திடுக்கிட்டனர்.

அபிராமன்:—யாராவது கிரிஜாவின்மீது கையை வைத்தால் அவனை இந்தக் கத்தியால் ஒரே வெட்டாய் வெட்டி விடுவேன்.

மஹேசன்:—என்னடா உளறுகிறுய் என்னை யாரென்று நினைக்கின்றுய்?

அபிராமன்:—யாராயிருந்தாலும் ஸரியே. கிரிஜாவை எவன் அணுகுகின்றுனே அவன் இந்த வாளுக்கு இரையாவான்.

ஸுகுமாரன்:—அடே! மூடமே! இவர் உதயபுரியின் அரசர் மஹேச மஹாராஜா; பத்ரம்!

அபிராமன்:—அதைப்பற்றி எனக்குக் கவலையில்லை. எனக்குத் தலைவர் ஸுரேந்த்ரர்தான்.

மஹேசன் கோபத்துடன் அபிராமனைத் தன்வில்லால் ஒரு அடி விட்டான். இந்த விஷயத்தை ஸுரேந்த்ரனுக்குச் சொல்ல அவன் போய்விட்டான். உடனே மஹேசன் கிரிஜாவின் ஸமீபத்தில் சென்றுன். அவள் தன் கையில் கத்தியை ஏந்திக்கொண்டு யார் வந்தாலும் வெட்டி விடுவதாகப் பயமுறுத்தினள்.

மஹேசன்:—என்ன, ஸுகுமாரா! ஒரு அல்ப பெண்ணுக்கெதிரில் நீ கூட திக்ப்ரமைகொண்டவனுய் நிற்கிறுயே. உடனே இவளைப்பிடித்து நமது அரண்மனைக்குக் கொண்டுபோ.

ஸுகுமாரன்:—என்ன? மஹாராஜா? அவளை நான் தானே நேசித்து வருகின்றேன். ஆகவே அவள் எனக்குத்தான் ஸொந்தம்.

மஹேசன்:—இல்லை! இல்லை? அவள் எனக்குத்தான் மனைவியாவாள். முதலில் எனக்கும் பின்னர் உனக்கும் அவள் ஸொந்தமாயிருப்பள். ஆகவே உடனே அவளைக் கைது செய். தாமஸம் செய்யாதே.

ஸுகுமாரன்:—அட! பாபீ! இதுவா உன் எண்ணம், உன்னையும் நான் இதுவரை நம்பினேனே!

இதன் மத்தியில் முன்னாளிரவு சாப்பிட்டுப்போன போர்வீரன் அங்குவந்தான். அவனைக் கண்டதும், க்ருஷ்ணன் "ஐயா! போர்வீரரே! இதுவரையில் எங்கிருந்தீர்? எங்களுக்கு ஸஹாயம் புரியுங்கள். இந்தப் பேதைப்பெண்ணை மஹேசராஜா கற்பழிக்க முயலுகிறார்" என்று சொன்னான். இந்தப் போர்வீரனைக் கண்டதும் மஹேசன் பயப்பட்டான்.

போர்வீரன்:—பெண்ணே! இவன் சொல்வது உண்மையா?

கிரிஜா:—முற்றிலும் உண்மைதான், ப்ரபோ!

க்ருஷ்ணன்:—திலீப மஹா ராஜாவின் முன்னிலையில்தான் அவள் கல்யாணம் செய்துகொள்வாளாம்.

போர்வீரன்:—இதோ இருக்கிறேன்! திலீபன்! (என்று, தான் உடம்புமுழுதும் உடுத்திருந்த போர்க்கவசத்தை எடுத்துப் பழைய திலீபனாக விளங்கினான். மஹேசன் தவிர மற்றெல்லோரும் "திலீப மஹாராஜா நீடூழிவாழ்க" என்று வாழ்த்தினார்கள். உடனே மஹேசன் தனது சைன்யத்தின் முக்யஸ்தர்களை நோக்கி "இவன் திலீப மஹாராஜாவைப்போல் உருவத்திலும் குரலிலும் இருந்தாலும் இவன் என் தமையனல்லன். இவனை உடனே கொல்லுங்கள்" என்றான். சிறிது நேரத்துக்குள் ஐந்தாறுபேர் திலீபன் மேல் பாய்ந்து சண்டையிட்டனர். மஹேசனது ஸைந்யத்தலைவன் திலீபன் மீது குறிவைத்து ஓர் அம்பு எய்ய ஆரம்பிக்கும் பொழுது திடீரென்று அவன்மேல் ஸுரேந்த்ரன் பாய்ந்து அவனை ஸ்மரணைபற்றவனாய்க் கீழேவிழும்படிச் செய்துவிட்டான். இதனைக்கண்ட திலீபன், "ஸுரேந்த்ரா! உன் பராக்ரம் பாராட்டக்கூடியது. நீ வந்திராவிட்டால் நான் அப்பொழுதே செத்துப் போயிருப்பேன்" என்று சொன்னான். ஸுரேந்த்ரன் தன் தாரையை ஊதினான். அதற்குள், திலீபன் சங்கரவனத்துக்கு ஸமீபத்தில் நிறுத்திவைத்திருந்த ஸைந்யமும் வந்துவிட்டது. ஸுரேந்த்ரன், ஊதிய தாரையைக் கேட்டதும், சங்கரவனத்துச் சேனையும் வந்து சேர்ந்தது. இவைகளைக்கண்ட மஹேசன் ஓர் குதிரையின்மீது ஏறி க்ஷணநேரத்தில் கண்ணாமாயமாய் ஓடிவிட்டான். மஹேசன் ஓடிவிட்டதைப் பார்த்த அவனது சேனை திலீபனுக்குக்கீழ்ப்படிந்து மன்னிக்கும்படி வேண்டிக்கொண்டது. திலீபன் ஜயசாலியாய் விளங்கினான். (வரும்)

M. S. ஸ்ரீநிவாச சர்மா, வேலூர்.